

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 ■ โทรศัพท์ 0-2649-5000 ภายใน 15666 ■ โทรสาร 0-259-6172

114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 โทรศัพท์ 0-2649-5000 ภายใน 15666

ส่วนวิเทศสัมพันธ์และสื่อสารองค์กร ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูรายละเอียดได้ที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

ข่าวจากหนังสือพิมพ์มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับประจำวันที 28 มีนาคม – 2 เมษายน พ.ศ.2563 หน้า 25 มูลค่าข่าว 137,636.-

รายงานพิเศษ

เปิดชีวิต ‘อดีตนิสิตพิการเรียนดี’ กับความฝันที่เป็นไปไม่ได้ สู่เป้าหมายเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย

มติชนสุดสัปดาห์เคยมีโอกาสนพพบกับ “แนน-ทิพภาวรรณ พลสองข้าง” นิสิตพิการเรียนดี แกมมีหัวใจแกร่งไปเมื่อ 2 ปีก่อน มาถึงวันนี้ “น้องแนน” ได้แปรเปลี่ยนสถานะสู่ “ครูที่แนน” เป็นที่เรียบร้อย หลังเรียนจบหลังรับปริญญาตรี ก็ได้เริ่มเข้าทำงานที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (มศว) ประสานมิตร เมื่อกลางปี 2562

เราเรียนจบด้วยเกรดเฉลี่ย 3.76 สาขาที่ตั้งใจเรียนมาก เพราะตั้งแต่เด็กเรารู้สึกว่าพื้นฐานเราไม่เท่ากับคนอื่นแล้ว สิ่งที่จะช่วยให้เราได้อะไรก็คือความรู้ เราก็เลยมองว่าการศึกษามีความสำคัญมาก เราก็เลยสร้างมาตรฐานให้ตัวเอง

บางคนเล่นๆ เรียนไปนั้นๆ แต่เรามองกลับกันว่า ถ้าเราเลือกเกิดไม่ได้แล้วไม่ตั้งใจทำตัวไม่ดี มันก็จะไม่สามารถไปขัดเขยส่วนอื่นที่ไม่เหมือนคนอื่นได้

ไม่ว่าทางกลับกันเราอาจมีความสามารถทางด้านวิชาการได้ดี แต่ด้านกิจกรรมหรือการเรียนพลศึกษา ในสมัยเรียนบางครั้งอาจารย์

ผู้สอนอาจจะให้คะแนนเราเท่าเพื่อนไม่ได้ เราก็เลยต้องถนัดและชัดเจนในสิ่งที่เราทำได้ จึงต้องตั้งใจทำในส่วนอื่นให้ดีที่สุด

ขณะเดียวกันก็สนใจศึกษาด้านจิตวิทยา มาพอสมควร เช่น ตอนที่ไม่มีงานหรือใกล้เรียนจบก็มีความเครียด เราก็พยายามศึกษาธรรมะ ศึกษาจิตวิทยาเพื่อจะรู้เท่าทันอารมณ์ตัวเอง ว่าเราจะต้องรักษาอะไรไว้

อย่างเรื่องของความรู้ไม่มีทางที่ใครจะมาพรากไปจากเราหรือขโมยไปได้ คนเราทำได้แต่อย่าถอย อย่าหยุดเดิน อย่าเดินถอยหลัง เราต้องเดินหน้า ก็ตั้งใจเรียนอย่างเต็มที่เสมอมา

อ. แนนเล่าถึงการเข้ามาเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย ตอนแรกเข้ามายังไม่ได้รับผิดชอบการสอนอย่างเต็มตัวเพราะว่าวุฒิการศึกษาเราเพียงแค่ปริญญาตรี ก่อนที่เราจะได้รับโอกาสเป็นพนักการศึกษาไปเรียนต่อที่ต่างประเทศ ก็จะมีขั้นตอน มีเวลา ระหว่างนั้นเลยช่วยเป็นที่ปรึกษาสิทธิระดับปริญญาตรีให้

น้องๆ ปี 3-4 ของคณะนิติธรรม โดยที่เราก็เพิ่มพูนความรู้ของตัวเอง ได้พื้นฐานแน่น ก่อนไปศึกษาต่อต่างประเทศด้านนิติศาสตร์ก็เกิดขึ้น สายตรงของสาขาที่ตั้งใจจะกลับมาสอน cyber business management ที่เราจบมา ส่วนตัวเป็นคนสนใจและชอบดิจิทัลมาร์เก็ตติ้งอยู่แล้ว และเชื่อว่าเป็นสายที่กำลังเติบโตในช่วงนี้ และในอนาคตจะมีความสำคัญมากขึ้น ซึ่งก็แพลนไว้ว่าจะไปเรียนที่อังกฤษ

ต้องบอกว่าสาขาดิจิทัลมาร์เก็ตติ้งมีเปิดค่อนข้างน้อย จะมีเปิดเฉพาะบางมหาวิทยาลัยเท่านั้น เราต้องเลือกว่าเราชอบวิชา และหลักสูตรของที่ไหน แล้วก็เลือกว่าเราจะไปทางไหน

ก็ยอมรับว่าตอนแรกไม่ได้ตั้งใจอยากจะเป็นอาจารย์ ตอนแรกวางแผนไว้ว่าอยากเรียนต่อ แต่เมื่อเราวางแผนว่าอยากเรียนต่อ การเรียนนั้นก็ต้องต่อยอด และสิ่งที่เราได้คือการเป็นนักวิชาการ

ถ้าหากเราตั้งใจไปเป็นพนักงานบริษัทก็อาจจะต้องเดินอีกสายหนึ่ง ต้องการประสบการณ์เข้าทำงาน

ซึ่งพอได้คลุกคลีกับสายวิชาการ เป็นสิ่งที่เรารู้ตัวเองเลยว่าเรานัด ก็เลยมาเป็นอาจารย์พูดถึงการทำงานในมหาวิทยาลัย ก็ช่วยสนับสนุนเต็มที่ ไม่เคยมีการแบ่งแยก เขาให้เกียรติเราเคารพเราในฐานะเพื่อนร่วมงาน ตอนแรกเราเป็นนิสิต พอมาเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยด้วยกัน เป็นอาจารย์ด้วยกัน ทุกคนก็ให้เกียรติเราในฐานะเพื่อนร่วมงาน

ที่บ้านก็จะเป็นอย่างนี้ พอมาใช้ชีวิตทำงานแล้วช่วงแรกก็มีการปรับตัวมาก

ตอนเราอยู่บ้านมีคนช่วย support เรา 100% ที่บ้านช่วยดูแลเรา แต่มาใช้ชีวิตอยู่ที่นี้เอง สิ่งที่เราไม่เคยคิดจะต้องทำก็ต้องทำ เช่น การซักผ้า เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ยากสำหรับเรา ก็ไปจ้างซักเองง่ายกว่า

ส' วนพูดถึงความฝันจริงๆ ของเรา ต้องบอกว่าคงเป็นไปไม่ได้ เพราะจริงๆ แล้วชอบเรื่องของเพลงดนตรี และแนวนั้นทั้งการแสดง แต่เรารู้ว่ากายภาพของเราคงไปทำอย่างนั้นเป็นอาชีพหลักไม่ได้ ก็เลยชอบทำเป็นอดิเรกคือการร้องเพลง เราอยากเป็นนักร้อง เราชอบร้องเพลง

ถ้าสมมุติว่าร่างกายเราปกติมากกว่านี้ เราคงไปร้องเพลงที่เกาหลี คงไปสมัครอยู่ smtown ไปเป็นเด็กกอดิชั่นแล้วก็ได้

แน่นอนให้ฟังถึงไอดอลและศิลปินที่ชื่นชอบมีหลายคน ถ้าเป็นศิลปินไทยจะชอบเสตมป์ เบล สุพล เพราะดนตรีช่วยให้เรารู้สึกสบายใจมากขึ้น เวลาเมื่อเครียดๆ พอเราได้ฟังดนตรี ได้ฟังเพลง กลับพาเราไปได้อยู่อีกโลกหนึ่ง ทำให้เรารู้สึกเหตุการณ์ไม่ดีในโลกปัจจุบันได้พักหนึ่ง ช่วยในเรื่องของความผ่อนคลาย แต่ถึงกระนั้นบางครั้งถ้าเราอินกับเพลงมากเกินไปก็จะมีอาการซึมเศร้าได้ (ฮา)

ขณะเดียวกันมีความคิดอยากจะทำช่อง YouTube ของตัวเอง พอลองทำแล้วก็รู้ว่าเราไม่สามารถทำได้ทั้งหมดในตัวเองคนเดียว

ต' อคำถามที่ว่า มีเรื่องอะไรที่ทำให้เราเป็นทุกข์บ้างไหม

แน่นอนว่า ไม่มีเรื่องอะไรเข้ามาในชีวิต ก็รู้สึกว่ามันยากทุกเรื่อง ทั้งความเครียดส่วนตัว/งาน/ครอบครัว แต่ถ้ามันมาพร้อมกันเมื่อไหร่ก็จะทำตัวไม่ถูก แต่เรามีวิธีจัดการความเครียดของเราอยู่ ถ้ามันอยู่ในจุดที่ไม่ไหวแล้ว แล้วก็ทิ้งทุกอย่าง อยู่คนเดียวอยู่กับธรรมชาติ แล้วค่อยกลับมาคิดพิจารณาว่าปัญหาไหนแก้ได้ ปัญหาไหนควรปล่อยวาง งานไหนที่เราสามารถควบคุมจัดการได้ก็ค่อยๆ แก่กันไปทีละสเต็ป

สำหรับการใช้ชีวิตของคนพิการใน กทม. นี้ มองว่ายังมีหลายอย่างที่ขาด เช่น เรื่องของห้องน้ำอาจจะไม่สะดวก ไม่มีสายชำระ ส่วนการเดินทางบางที่ลิฟต์ บันไดเลื่อนมีไม่ครบหรือมีแล้วชำรุดใช้การไม่ได้ โชคดีที่เรายังพอเดินได้บ้าง แต่มันจะลำบากกว่าปกติ

นิดหน่อย จึงมองว่าถ้ามีการเลือกตั้งผู้ว่าฯ ก็อยากจะส่งเสียงสะท้อนไปถึงผู้ว่าฯ คนต่อไปว่าในฐานะคนที่มีความต้องการพิเศษทางเดินในเมืองหลวงยังคงเป็นปัญหาอยู่กับคนตาบอดเรามองถึงเพื่อนที่เป็นผู้พิการด้านอื่น พุดปาดบ้านเราบางที่พื้นชำรุดและบางที่ไม่มีทางลาดลงก็เป็นอุปสรรคสำหรับคนเข็นวีลแชร์ในการเปลี่ยนที่

นี่เอาแค่ใจกลางในเมือง หากออกจากบางจุดไป ก็ไปไหนลำบากแล้ว มีเพื่อนที่เคยนั่งวีลแชร์และเรียนด้วยกัน บางที่ต้องอ้อมไปหลายๆ จุดเพื่อให้วีลแชร์สามารถเข็นลงไประยะไหนได้ ถือว่าเป็นปัญหาที่ยังขาดอยู่มาก

ส่วนตัวปัญหาที่ประสบกับตัวเองโดยตรงคือที่ทางชำรุด เราเคยล้มลงไป มันเสียสมดุล เพราะว่าพื้นอู๋บล็อกลึก มันวบลงไป เหมือนเป็นกับดัก เราก็ล้มลงไปนอนเลย หัวกระแทกพื้น คนก็ตกใจว่าเป็นอะไรหรือเปล่า

ดีที่ว่าเรายังมีขาที่ปกติอยู่ข้างหนึ่ง พอที่จะถ่วงน้ำหนักได้บ้าง จึงอยากให้มีการปรับปรุงในเรื่องเหล่านี้

ในฐานะผู้พิการมองว่า คนพิการต้องการให้มองเราเป็นคนปกติ จะถามว่าต้องการความช่วยเหลืออยู่ไหม ในบางเรื่องก็ใช่ ถ้าเกิดมีการปฏิเสธแสดงว่าบางเรื่องเราสามารถทำเองได้ก็จะพยายามทำด้วยตัวเอง แล้วจากการที่เคยทำวิจัยสำรวจคนทั่วไปเราจะมีความรู้สึกว่า เมื่อเราขอปฏิเสธคนที่เขาอยากจะช่วยเหลือเขาบอกว่าเขาอาจจะไม่อยากทำอีก ส่วนตัวคิดว่าการให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันเป็นสิ่งที่ดีอยู่แล้ว อยากให้ทำต่อๆ ไป ไม่จำเป็นว่าครั้งนี้ทำแล้วไม่ได้ทำ ครั้งหน้าจะไม่ทำอีก เพราะยังมีคนที่ต้องการความช่วยเหลืออีกก็ได้ คิดว่าสังคมเรายังต้นตัน 50-50 อยู่

ส่วนกิจกรรมหรือสถานที่ในชีวิตนี้จะไม่ทำอีกแล้ว คือ การขึ้นเรือคลองแสนแสบ (มศว เป็นมหาวิทยาลัยที่สามารถขึ้นเรือแสนแสบได้) เพราะเคยมีประสบการณ์ขึ้นครั้งหนึ่งแล้วรู้สึกมันเสี่ยงตายมากๆ ทั้งการเทียบท่า การออกเรือ ไปนั่งก็มีน้ำเข้ามา การใช้ความเร็วหลายอย่างรู้สึกว่าจะไม่มีความปลอดภัย ไม่มีมาตรฐานในการจอดเทียบท่า ยิ่งในช่วงเวลา Peak Time

จึงเป็นอะไรที่จะไม่ขึ้นอีก ไม่ไหวจริงๆ ●

ชมคลิปสัมภาษณ์ 2 ตอน

<https://youtu.be/fXZ8Uj8p65U>

<https://youtu.be/zhfdGy43qpA>